

Adio

Agathodaimon

Young, wild, green with a children's mind and a heart so loyal and bright
But stigmatized and sacrificed by the feedings of the light
I turned away, head from the sway and find my only path
In the blessings of the flaming ones, an aeon formed with a new oath
Hold your head up high on the causal, sparkling rays of the barren, false and blind
Or follow me where you can see the power of the blackest light
Once the wolves will howl together and sing their mighty song
And the blackest sun alights the world and saves us from all wrong

The solace of death can't revoke
The pain of a thousand years and lies
The solace of death can't remove - those bitter times

I break down as the stars burn cold
Burn bitter and cold - inside my heart
Yawns a wound so deep - so deep and old

Darkness filled with a mind so skilled and loyal to the blackest arts
Concerned with light in her last rite to open up the darkest hearts
We have found our final ground to evocate her bright
In the shining of the silver moon into the mystic night
Willing now to sacrifice and look beyond the ghastly ice
Then break the mirror - set the knife and free yourself from life
We who wander beyond the sun are blessed with her last kiss
Damned to walk among the dead and cursed with human bliss

The solace of death can't revoke
The pain of a thousand years and lies
The solace of death can't remove - those bitter times

De-acuma nu te-oi mai vedea,
Rămâi, rămâi, cu bine!
Mă voi feri în calea mea
De tine.

De astăzi dar tu fă ce vrei,
De astăzi nu-mi mai pasă
Că cea mai dulce-ntre femei
Mă lasă.

Căci nu mai am de obicei
Ca-n zilele acele,
Să mă îmbăt și de scântei
Din stele,

Când degerând atâtea dăți,
Eu mă uitam prin ramuri
Și așteptam să te arăți
La geamuri.

O, cât eram de fericit
Să mergem împreună,
Sub acel farmec liniștit
De lună!

Și când în taină mă rugam

Ca noaptea-n loc să steie,
În veci alături să te am,
Femeie!

Din a lor treacăt să apuc
Acele dulci cuvinte,
De care azi abia mi-aduc
Aminte.

Căci astăzi dacă mai ascult
Nimicurile-aceste,
Îmi pare-o veche, de demult
Poveste.

Și dacă luna bate-n lunci
Și tremură pe lacuri,
Totuși îmi pare că de-atunci
Sunt veacuri.

Cu ochii serei cei dentâi
Eu n-o voi mai privi-o...
De-aceea-n urma mea rămâi -
Adio!